

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการนำเสนอวรรณคดีที่เกี่ยวข้องต่อไปนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ได้โดยง่าย ผู้วิจัยจึงแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน คือ การจัดการศึกษาของวิทยาลัยอัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา แนวคิดและทฤษฎี ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

ประวัติและการก่อตั้งวิทยาลัย

วิทยาลัยอัสสัมชัญฯ ได้ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2512 และได้รับการสนับสนุนโดยมูลนิธิภราดาเซนต์คาเบรียล เริ่มแรกโดยการเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีทางการบริหารธุรกิจ โดยได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นวิทยาลัยเอกชนตาม พ.ร.บ. วิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 ตั้งแต่วันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ.2515 ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากทบวงมหาวิทยาลัย จากคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และได้รับการรับรองคุณวุฒิจากคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาการเงิน สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาการบริหารทั่วไป เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2518 หลังจากนั้นได้ขยายสาขาวิชาโดยเปิดสอนเพิ่มในสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การบริหารการโฆษณา และการบริหารโรงแรม

ต่อมาเพื่อสนองความต้องการทางการศึกษา และเพื่อรองรับความต้องการบุคลากรในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ วิทยาลัยฯ ได้เปิดดำเนินการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา และอีก 3 คณะวิชา ดังนี้ ปี พ.ศ. 2527 ดำเนินการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา ในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (MBA) ต่อมา พ.ศ. 2531 ได้เปิดดำเนินการสอนในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาระบบสารสนเทศคอมพิวเตอร์ (MS-CIS) คณะประกันภัยเปิดดำเนินการเมื่อปี พ.ศ.

2528 เปิดสอนในสาขาวิชาการประกันภัยทั่วไป และการประกันชีวิต คณะศิลปศาสตร์เปิดดำเนินการเมื่อ ปี พ.ศ.2529 เปิดสอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาษาฝรั่งเศสธุรกิจภาษาจีนธุรกิจ และภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ คณะพยาบาลศาสตร์ ซึ่งเป็นคณะสุดท้าย เปิดดำเนินการเมื่อ ปี พ.ศ.2531

นอกเหนือจากการจัดการศึกษาในระดับต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว วิทยาลัยมีโครงการที่จะขยายคณะวิชา สาขาวิชาทั้งในระดับปริญญาตรี และโทเพิ่มขึ้นอีก โดยจะพิจารณาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาของชาติและความต้องการของสังคมในอนาคต

ปรัชญาและนโยบายการศึกษา

วิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่คณะนักบวช เซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทยได้จัดตั้งขึ้น วิทยาลัยยึดมั่นในความดีเลิศทางวิชาการที่ก่อปรด้วยความรับผิดชอบต่องานตนเองและสังคม รวมทั้งหลักปรัชญาทางศาสนาและจริยธรรม

วิทยาลัยนี้มุ่งมั่นให้การศึกษาอบรม เพื่อมุ่งหมายที่จะ

1. ให้นักศึกษาเป็นสุภาพชนผู้มีจิตใจเคารพ รัก นับถือ และเทิดทูนไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
2. ให้นักศึกษาเป็นคนมีอุดมการณ์ทางที่ถูกต้องที่ควร มีหลักธรรมยึดมั่น และให้เป็นผู้มีทรรศนะอันกว้างไกล เพื่อสามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ รวมทั้งให้รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจด้วยสติปัญญา
3. ให้นักศึกษาสำนึกว่า คุณค่าของคนอยู่ที่การทำงานด้วยความ อุตสาหะอย่างมีประสิทธิภาพ สมดังปณิธานของวิทยาลัยที่ว่า Labor Omnia Vincit
4. ให้วิทยาลัยแห่งนี้ เป็นเสมือนดวงประทีปที่นำไปสู่ขุมทรัพย์แห่งความรู้ สติปัญญา และความจริงเพื่อประโยชน์แก่ประเทศชาติ และมวลมนุษยชาติ สมดังคติพจน์ภาษาละตินที่ว่า Lux et Veritas

จุดมุ่งหมายในการจัดหลักสูตรบริหารธุรกิจ

ในการจัดหลักสูตรบริหารธุรกิจ วิทยาลัยจะมุ่งไปทางความต้องการของธุรกิจและเศรษฐกิจของชาติเป็นสำคัญ การวางรูปหลักสูตรจึงมีความมุ่งหมาย :

1. หลักสูตรนี้มุ่งสร้างสรรค์บัณฑิตยุคใหม่ให้มีความเป็นเอกทั้งในด้านวิชาการ ด้านจริยธรรมและความสามารถวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีระบบและทันต่อเหตุการณ์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตัดสินใจและการแสดงออกได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งเป็นผู้นำที่ดีของสังคม
2. หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการบริหาร-ธุรกิจอย่างแท้จริง และสามารถออกไปทำงานตรงตามความต้องการขององค์การธุรกิจและอื่น ๆ
3. หลักสูตรนี้มุ่งที่จะ เตรียมตัวนักศึกษาให้พร้อมที่จะศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและเอก ทั้งในและต่างประเทศ
4. หลักสูตรนี้ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ให้เข้ากับสภาพและภาวะเศรษฐกิจ-สังคม และความต้องการของธุรกิจของประเทศ
5. หลักสูตรนี้ได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารการ ศึกษาของวิทยาลัยยิ่งขึ้น
6. หลักสูตรนี้ได้รับการพัฒนาให้ทันและสอดคล้องต่อความก้าวหน้าทางด้าน วิชาการและหลักการบริหารธุรกิจตลอดจน เทคโนโลยีสมัยใหม่

นักศึกษาทุกคนจะต้องศึกษาทั้งวิชาขั้นพื้นฐานทั่ว ๆ ไป วิชาแกนในวิชาการบริหาร สถิติ เศรษฐกิจ การเมือง สังคมไทย และภาษาอังกฤษ ฯลฯ

นอกจากวิชาหลักเหล่านี้นักศึกษาจะมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือก ภายในสาขาวิชา หรือภายนอกสาขาวิชาตามความต้องการและความสนใจอีกด้วย

หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต

หลักสูตรของคณะบริหารธุรกิจประกอบด้วย

1. วิชาพื้นฐานทั่วไป	31 หน่วยกิต (21.83%)
2. วิชาแกนทางธุรกิจ	57 หน่วยกิต (40.14%)
3. วิชาชีพ	
ก. วิชาบังคับในวิชาเอก	30 หน่วยกิต (21.13%)
ข. วิชาเลือกในวิชาเอก	12 หน่วยกิต (8.45%)
ค. วิชาเลือกอิสระ	12 หน่วยกิต (8.45%)
รวม	142 หน่วยกิต(100.00%)

ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน

วิทยาลัยใช้ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อในการเรียนการสอน ยกเว้นวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรให้สอนเป็นภาษาอื่น คือ วิชาภาษาไทย ธุรกิจ สังคม และการปกครอง กฎหมาย-ธุรกิจ 1 กฎหมายธุรกิจ 2 รวมเป็น 12 หน่วยกิต จากทั้งหมด 142 หน่วยกิต สรุปได้ว่าหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนถึง 91.5%

คุณสมบัติของผู้สมัคร เข้าศึกษา

นักศึกษาสามัญ จะต้องมียุทธศาสตร์ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่สามารถได้ประกาศนียบัตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือเทียบเท่า หรือสำเร็จการศึกษาประโยคอาชีวะชั้นสูงของกระทรวงศึกษาธิการ หรือที่กระทรวงศึกษาธิการรับรองวิทยฐานะแล้ว ในกรณีที่สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศจะต้องผ่านการรับรองวิทยฐานะจากกระทรวงศึกษาธิการก่อนว่าประกาศนียบัตรที่ได้รับนั้นเทียบเท่ามัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เป็นผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษตามมาตรฐานที่วิทยาลัยกำหนด
3. เป็นผู้ที่ไม่มียโรคติดต่อ หรือโรคร้ายแรงอื่นใด ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา โดยมีแพทย์ปริญญหรือแพทย์จากสถานพยาบาลที่วิทยาลัยสามารถติดต่อสอบถามได้รับรอง
4. เป็นผู้ผ่านการสอบคัดเลือก และผ่านการสอบสัมภาษณ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่วิทยาลัยกำหนด

การสอบคัดเลือก

ประกอบด้วย การสอบข้อเขียนในวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาคณิตศาสตร์

การลงทะเบียนเรียน

1. ในภาคการศึกษาหนึ่งๆ นักศึกษาสามัญจะลงทะเบียนเรียนต่ำกว่า 9 หน่วยกิต หรือเกินกว่า 19 หน่วยกิตมิได้ เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าสาขาวิชา โดยอนุมัติของอธิการบดีในกรณีพิเศษจริง ๆ เท่านั้น แต่จะต้องไม่เกิน 21 หน่วยกิต

ในกรณีที่นักศึกษาสามัญลงทะเบียนเรียนครั้งสุดท้ายให้ได้หน่วยกิตครบถ้วนตามหลักสูตรชั้นปริญญาตรีนั้น หากปรากฏว่า หน่วยกิตที่เหลือเพื่อลงทะเบียนได้ครบถ้วนตามหลัก-

สูตรมีจำนวนหน่วยกิตรวมกันน้อยกว่าจำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำตามความในวรรคแรก นักศึกษาสามัญอาจลงทะเบียนเรียนเฉพาะวิชาและจำนวนหน่วยกิตที่ต้องการ เพื่อให้หน่วยกิตครบถ้วนตามหลักสูตรก็ได้

2. นักศึกษาสามัญที่กำลังอยู่ในสภาพรอพินิจ จะลงทะเบียนเรียนวิชาได้ไม่ต่ำกว่าภาคการศึกษาละ 9 หน่วยกิต และไม่เกินกว่าภาคการศึกษา 13 หน่วยกิต เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบเป็นพิเศษจากหัวหน้าสาขาวิชาโดยอนุมัติของอธิการบดี
3. นักศึกษาสามัญจะลงทะเบียนเรียนวิชาสำหรับภาคฤดูร้อนได้ไม่เกิน 6 หน่วยกิต
4. นักศึกษาสามัญจะลงทะเบียนเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งได้เพียงครั้งเดียว เว้นแต่วิชาที่ได้ระดับตก (F) หรือถอนตก (WF) หรือระดับใช้ไม่ได้ (U) ในวิชาใดหากวิชานั้นเป็นวิชาแกนทางธุรกิจหรือวิชาพื้นฐานทั่วไปในหลักสูตร นักศึกษาสามัญต้องลงทะเบียนเรียนวิชานั้นอีกจนกว่าจะได้ค่าระดับไม่ต่ำกว่า 1.00 หรือ S
5. นักศึกษาสามัญที่ลงทะเบียนในวิชาใดแล้ว ไม่มีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียนวิชานั้นอีก เว้นแต่เป็นวิชาบังคับในวิชาเอกเท่านั้น นักศึกษาสามัญจึงมีสิทธิ์ลงทะเบียนเรียนวิชานั้นจนกว่าจะได้รับค่าระดับตั้งแต่ 2.00 หรือ C ขึ้นไป
6. วิชาใดที่นักศึกษาสามัญได้ลงทะเบียนเรียนในแต่ละภาคการศึกษาแล้ว ให้ระบุไว้ในระเบียบการศึกษานักศึกษาสามัญผู้นั้นทุกวิชา และให้นำมาคำนวณค่าระดับเฉลี่ยสำหรับภาคและค่าระดับเฉลี่ยสะสมทุกครั้ง
7. การนับหน่วยกิตสะสม (Cumulative Credit Completed) ให้นับรวมเฉพาะหน่วยกิตของวิชาที่นักศึกษาสามัญได้ค่าระดับไม่ต่ำกว่า 1.00 หรือ D เท่านั้น
8. เมื่อสิ้นภาคการศึกษาหนึ่ง ๆ วิทยาลัยจะคำนวณค่าระดับเฉลี่ยของวิชาที่นักศึกษาสามัญแต่ละคนได้ลงทะเบียนเรียนไว้สำหรับภาคการศึกษานั้นเรียกว่า "ค่าระดับเฉลี่ยประจำภาค" (Semester G.P.A.) และคำนวณค่าระดับเฉลี่ยสำหรับทุกวิชาทุกภาคการศึกษาตั้งแต่เริ่มสถานภาพการศึกษาจนถึงภาคการศึกษานั้น เรียกว่า "ค่าระดับเฉลี่ยสะสม (Cumulative G.P.A.)"

หลักเกณฑ์การให้ปริญญา

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีของวิทยาลัยต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. ศึกษาครบถ้วนตามหลักสูตร ซึ่งมีหน่วยกิตไม่น้อยกว่า 142 หน่วยกิต มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรอย่างน้อย 8 ภาคการศึกษาโดยไม่นับภาคการศึกษาฤดูร้อน หรืออย่างมากไม่เกิน 8 ปีการศึกษา
2. ได้ค่าระดับเฉลี่ยสะสม (Cumulative G.P.A.) ตามหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 2.00
3. ได้ค่าระดับในสาขาวิชาเอกบังคับแต่ละวิชา (Major Requirement) ไม่ต่ำกว่า 2.00
4. มีความประพฤติเรียบร้อย ไม่กระทำตัวเป็นที่รังเกียจต่อสังคม มีวัฒนธรรม และคุณธรรม เป็นผู้รักษาชื่อเสียงเกียรติคุณ และประโยชน์ของวิทยาลัยอยู่และในระเบียบและวินัย ที่วิทยาลัยกำหนดไว้
5. ไม่มีพันธะ เรื่อง เกี่ยวกับการเงินหรือพันธะอื่นใดกับวิทยาลัย
6. ไม่อยู่ในระหว่างต้องถูกสอบสวนทางวินัยหรือต้องโทษทางวินัยนักศึกษา

การฟื้นฟูสภาพนักศึกษา

นักศึกษาสามัญจะฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษาได้ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. ได้รับค่าเฉลี่ยสะสมในภาคใดภาคหนึ่งต่ำกว่า 1.50 ทั้งนี้ไม่นับรวมภาคการศึกษาภาคแรกของนักศึกษาปีที่ 1 และภาคฤดูร้อน
2. ได้ระดับค่าเฉลี่ยสะสมระหว่าง 1.50 ถึง 1.71 ในสองภาคการศึกษาติดต่อกัน ทั้งนี้ไม่นับรวมภาคการศึกษาภาคแรกของนักศึกษาปีที่ 1 และภาคฤดูร้อน
3. ได้ระดับค่าเฉลี่ยสะสมระหว่าง 1.75 ถึง 1.99 ในสี่ภาคการศึกษาติดต่อกัน ทั้งนี้ไม่นับรวมภาคการศึกษาภาคแรกของนักศึกษาปีที่ 1 และภาคฤดูร้อน
4. ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาได้ภายใน 16 ภาคการศึกษาปกติ ทั้งนี้ นับรวมภาคการศึกษาภาคแรกของนักศึกษาปีที่ 1 ด้วย

ส่วนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้เดิม

จากการวิจัยของ วาสนา พานิชการ (2511 : 104) พบว่า คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกต่างก็มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 หรือปีที่ 2 ของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นและเชียงใหม่ ทั้งปีการศึกษา 2507 และ 2508 ได้พอ ๆ กันเป็นส่วนมาก ส่วนที่แตกต่างกันไปในส่วนใหญ่นั้นคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำนายผลการเรียนได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก ในทำนองเดียวกัน เมื่อปีพ.ศ. 2516 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติได้รายงานว่ คะแนนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่หนึ่งในระดับมหาวิทยาลัย สูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือก และได้สรุปว่าคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนจากการสอบคัดเลือก (สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ 2516 : 28-37) ต่อมาปี พ.ศ. 2517 นงลักษณ์ ประเสริฐ (2517:44) ได้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 140 คน ได้ข้อค้นพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 5 หมวดวิชา ได้แก่ หมวดวิชาภาษาไทย อังกฤษ สังคมศึกษาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยค่า .619 สำหรับแผนกศิลปะ และ .628 สำหรับแผนกวิทยาศาสตร์ ($p < .01$) ในปีถัดมา พันทิพา ตั้งอุทัยศักดิ์ (Tangudtaisak 1975 : 3460-3461) ก็ได้พบว่าตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่ดีที่สุดของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้แก่ ผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ห้า

นอกจากนี้องค์ประกอบด้านนักเรียน ได้แก่ พื้นความรู้เดิม อายุ และสุขภาพหรือน้ำหนักของนักเรียนยังสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 24 และเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรในองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เป็นองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคม หรือองค์ประกอบด้านโรงเรียนจะเห็นได้ว่าพื้นความรู้เดิม เป็นตัวทำนายที่มีความเกี่ยวข้องมากที่สุดกับผลการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ จำนวน 585 คน (พิศเพลิน เขียวหวาน 2521 : 62) ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ อรพินท์ ชูชม (2522 : 97) ที่พบว่าความรู้เดิมเป็นตัวแปรอิสระที่มี

ความสัมพันธ์มากที่สุดกับตัวแปรตามที่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งโปรแกรมวิทย์-คณิต และโปรแกรมศิลป์-คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) วิเชียร เกตุสิงห์ (2522 : 168) ยังพบอีกว่าความรู้เดิมนี้มีความสัมพันธ์กับผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเป็นอย่างมากอีกด้วย

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศ ฟรานซ์, เดนิส และเกรเซีย (Franz, Danis and Gracia 1958 : 841-842) ได้พบว่าตัวทำนายผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดคือ ผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษา โดยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตปีที่ 1 ของวิทยาลัย 16 แห่ง ในมลรัฐจอร์เจีย ในปีการศึกษา 1957 ต่อมา ลอง (Long 1960 : 1100) ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตในมหาวิทยาลัย มอร์ฟอร์ด และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับความสำเร็จในการเรียนในมหาวิทยาลัย สูงถึง .60 สแกนเนล (Scannell) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากชั้นประถมศึกษา (เกรดสี่) ถึงชั้นมัธยมศึกษา (เกรดสิบสอง) กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีที่หนึ่ง และคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัย ของกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยในรัฐโอไอโอว่า ระหว่างปี ค.ศ.1949-1953 จำนวน 3,202 คน ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นมัธยมศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีที่หนึ่งมีค่าระหว่าง .45 ถึง .65 และกับคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .53 ตัวทำนายที่ดีที่สุด คือคะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษา

ฟลอรา (Flora) ได้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยลินช์เบิร์ก (Lynchburg) จำนวน 307 คน ซึ่งเข้าศึกษาในปีการศึกษา 1964 โดยใช้คะแนนสอบคัดเลือกทางด้านภาษาและคณิตศาสตร์ของแบบสอบ ซี อี อี บี (C.E.E.B. = The College Entrance Examination Board Tests) และคะแนนสัมฤทธิ์ในชั้นมัธยมเป็นตัวทำนาย ผลปรากฏว่าตัวทำนายเดี่ยวที่ดีที่สุดคือคะแนนผลสัมฤทธิ์ในชั้นมัธยม ตัวทำนายร่วมกันที่ดีที่สุดคือคะแนนสัมฤทธิ์ผลในชั้นมัธยมกับคะแนนสอบจากแบบสอบทางด้านภาษา ให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสูงสุด .58

แพสสัน (Passons) ได้ศึกษาความตรงเชิงทำนาย ของคะแนนจากแบบสอบ เอ ซี ที (A.C.T. = American College Test) คะแนนจากแบบสอบ เอส เอ ที (S.A.T. = Scholastic Aptitude Test) และผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งคัดลอกจากทะเบียน นักศึกษาจำนวน 882 คนของวิทยาลัยเพรสโน (Presno State College) ซึ่งสำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 1963 และ 1964 ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในระดับมัธยมมีประสิทธิภาพในการทำนาย สูงสุด รองลงมาได้แก่ คะแนนจากแบบสอบความถนัดทางภาษาของแบบสอบ เอส เอ ที (S.A.T.)

เวอร์สเลย์ (Worseley 1970 : 3705-3706) เช่นเดียวกับ คีเฟอร์ (Keefe 1969 : 53-56) ได้ใช้เกรดจากการคาดคะเนด้วยตนเอง เกรดที่ผ่านมาแล้วและ เกรดเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตในระดับ มหาวิทยาลัย สาขาศิลปศาสตร์ จำนวน 154 คน ที่ใช้เวลาเรียน 4 ปี ได้ข้อสรุปว่าเกรดที่ผ่าน มาจะเป็นตัวที่สามารถทำนายเกรดที่จะได้รับต่อไปได้ดีที่สุด ต่อ ๆ มาก็มีรายงานผลการวิจัยใน ลักษณะเดียวกันคือ โรบิน และ เสตราด์ (Rubin and Stroud 1977 : 139) ได้วิจัยใน มหาวิทยาลัยแคนาดาก็ยังพบว่าคะแนนสอบไล่ของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นตัวทำนายที่สำคัญมาก ของเกรดเฉลี่ยในชั้นปีที่ 1

อายุ

งานเรื่องของอายุก็เช่นกัน สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 55) ได้ศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษาคณะ- เกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2515 พบว่านักศึกษาที่มีอายุอยู่ในกลุ่มต่ำสุด (17 ปี -19 ปี) จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มอายุอื่น ๆ นักศึกษาที่มีอายุสูงสุด (ตั้งแต่ 23 ปีขึ้นไป) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมา ส่วนนักศึกษาที่มีอายุปานกลาง (21-23 ปี) ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ของประชากรที่ศึกษา ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำสุด

ส่วนเสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514 : 55) พบว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา กับอายุ มีความสัมพันธ์ทางลบ ($r = -0.147$) และความสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่า นักศึกษาที่มีอายุน้อยได้คะแนนสูงกว่านักศึกษาอายุมาก

ในต่างประเทศ จากการศึกษาความถนัดของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา (Bloom 1964) แสดงว่าความเจริญงอกงามและพัฒนาการทางสติปัญญาที่มีนัยสำคัญนั้น เป็นไปในระหว่างอายุ 18-22 ปี คิคเคนส์ (Randolph Charles Dickens. 1974 : 784-A) ทำการศึกษาเมื่อปี 1974 พบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่สติปัญญามีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากการวิจัยของแมคเคลย์ (William Bronson Macleay. 1974: 2725-A) พบว่า เพศ และอายุไม่มีผลเพียงพอที่จะชี้ถึงความสำเร็จในการเรียนมหาวิทยาลัย แต่เพศและอายุต่างก็เป็นปัจจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันได้ และมีการพบว่าอายุไม่มีผลต่อความสำเร็จในการศึกษาวิชาโปรแกรมเทคโนโลยี (Technology Programs) และโปรแกรมพัฒนาทักษะ (Wallace Meacham Norton. 1975: 4962-A) อีกด้วย

เพศ

ในเรื่องของเพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไปแล้วความสามารถทางสติปัญญาของเพศชายและเพศหญิงมีพอ ๆ กัน (ประสาธน์ อิศรปริศา 2522 : 77) แต่จากการศึกษาวิจัยพบว่าระบบของสังคมไทยมีการอบรมเลี้ยงดูเด็กหญิงและเด็กชายต่างกัน กล่าวคือมักจะอบรมให้ผู้หญิงปฏิบัติตนอยู่ในกรอบประเพณี มีความเชื่อ และปฏิบัติตาม มีความต้องการความช่วยเหลือสูงกว่าเพศชาย นอกจากนี้ลักษณะและธรรมชาติของผู้ชายซึ่งมักจะแข็งแกร่งกว่า และสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ น่าจะทำให้วิธีการเรียนรู้ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เพศต่างกันมีความแตกต่างกันด้วย

จากรายงานการวิจัยของ เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514 : 49-52) ซึ่งหมายถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรีทางการศึกษาโดยวิธีวิเคราะห์ถดถอยแบบสเตปไวส์ (Step wise Regression Analysis) พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษา (Leading predictor) มากที่สุดตามลำดับคือ ชั้นปีที่เข้าศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษา อายุ และเพศ โดยตัวพยากรณ์ทั้งสามให้ค่า $R = 0.32$ ซึ่งมีความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และจากการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยศึกษาจากคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างประชากร

สรุปได้ว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์ (2520 : 105) ที่พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ($P < .01$) และมีค่าสัมประสิทธิ์การถ่วง ซึ่งบ่งถึงระดับความสัมพันธ์ดังกล่าวของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ($C = .28$) และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ($C = .24$) ใกล้เคียงกัน นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีลักษณะการสำเร็จการศึกษาแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาสูงกว่านักศึกษาชาย ($P < .01$) และในทางตรงข้ามนักศึกษาชายมีโอกาสสำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาและตกออกกลางคันสูงกว่านักศึกษาหญิง ($P < .01$) ส่วน สุวิทย์ สมานมิตร (2515 : 54) ที่ศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ นิระ รุญเจริญ (2512 : 64-72) ค้นพบว่านักเรียนฝึกหัดครูชายในระดับครูประถมได้คะแนนรวมโดยเฉลี่ยแล้วสูงกว่านักเรียนฝึกหัดครูหญิง สำหรับ อวยชัย วัชรธรรม (2521 : 50) ได้ทำการวิจัยเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้องค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือความสามารถทางด้านสติปัญญา โดยทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2519 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตสงขลา จำนวน 238 คน พบว่า เพศ ภูมิลาเนา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในต่างประเทศ วอร์ชิงตัน และแกรนท์ (Worthington and Grant 1971 : 7-9) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการเรียนในภาคการศึกษาที่หนึ่ง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยยูทาห์ (University of Utah) นักศึกษาจำนวน 1,270 คน นักศึกษาหญิง 990 คน ได้ข้อค้นพบว่า เพศมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย ($P < .01$)

ชลิค (Schlick 1969 : 2077) ทำการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในมหาวิทยาลัย 3 แห่งในเมือง Naricopa โดยพบว่าข้อมูลส่วนตัวที่เกี่ยวกับนิสิต เช่น เพศ อายุ เป็นต้น เป็นตัวพยากรณ์เกรดเฉลี่ยที่ดี และมอตลีย์ (Motley 1970 : 2507) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการทำนายค่าขององค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา โดยใช้กลุ่ม

ตัวอย่างนักศึกษาในวิทยาลัยปีที่ 2 จำนวน 1,185 คน จากการศึกษาพบว่า สภาพทางเศรษฐกิจสังคม เป็นตัวหนึ่งที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ นอกจากนี้ เพศ และเชื้อชาติของนักศึกษาก็มีส่วนสัมพันธ์กับผลการเรียนด้วย นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ทิลเลทท์ (Tillett. 1981: 1514-A) ยังได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการสำเร็จหรือไม่สำเร็จการศึกษาของนักศึกษาโปรแกรมกฎหมายอาญาของมหาวิทยาลัยเขตตะวันตกกลาง พบว่า องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จทางการศึกษา ก็คือ เพศ เช่นเดียวกัน

ในด้านการแก้ปัญหา กรัฟ (Richard G. Graf) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับการแก้ปัญหา โดยทำการศึกษานักศึกษาวิทยาลัยซานดิเอโกสเตท (San Diego State College) ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่มีเนื้อหาครึ่งหนึ่งเป็นเรื่องราวการแก้ปัญหาที่มีเนื้อหาสำหรับเพศชาย อีกครึ่งหนึ่งเป็นปัญหาสำหรับเพศหญิงจากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้เวลาในการแก้ปัญหาที่ถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ซิลเวีย เซาท์ฮาร์ด (Sylvia Southard 1976 : 6562) ได้ศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเคนตักกี พบว่า นักศึกษาชายได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่านักศึกษานหญิง และในทางตรงข้าม นักศึกษาชายได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักศึกษานหญิง

เวิร์ท (Charles E. Wert. 1968 : 48) ได้วิจัยโดยใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 127,125 คน เป็นชาย 76,015 คน หญิง 51,110 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ในพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษานหญิง แต่พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ชายและหญิงมีจำนวนใกล้เคียงกัน

ประเภทโรงเรียนชั้นมัธยมปลาย

นักศึกษาที่สำเร็จชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนที่มีคุณภาพแตกต่างกันน่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันด้วย จากการศึกษาของ อารีรัตน์ บุญญลักษณ์ เกี่ยวกับคุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดชลบุรี โดยใช้เกณฑ์ประเมินผลเพื่อรับรองวิทยฐานะ ปรากฏว่าคุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครสูงกว่าคุณภาพของโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี ($P < .05$) ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายลักษณะพบว่า คุณภาพในด้านโปรแกรมการศึกษา ($P < .01$) ห้องสมุด ($P < .01$) อาคารสถานที่ ($P < .05$) และการบริหารโรงเรียน

($P < .005$) ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครสูงกว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดชลบุรีอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษา ที่ว่าโรงเรียนในส่วนภูมิภาคของประเทศไทยส่วนใหญ่ยังคงมีคุณภาพด้อยกว่าโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เพราะสถานศึกษาในชนบทขาดครูที่มีคุณภาพและความถนัดในการสอนวิชาเฉพาะ ขาดวัสดุอุปกรณ์การศึกษา ขาดการบริหารที่ดี และได้รับการสนับสนุนในด้านงบประมาณน้อยกว่าสถานศึกษาในตัวเมือง นอกจากคุณภาพของโรงเรียนจะทำให้สภาพแวดล้อมทางการศึกษาต่างกันแล้ว โอกาสในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมของผู้ที่ศึกษาอยู่ในส่วนกลางยังมีมากกว่าผู้ที่ศึกษาอยู่ในส่วนภูมิภาค จึงน่าจะทำให้เชื่อว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนในส่วนภูมิภาคมีผลการศึกษาด้อยกว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนในส่วนกลาง

จากการศึกษาของ คริสโตเฟอร์ เจนคส์ (Jencks 1971 : 71-111) พบว่าผู้ที่ศึกษาในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมในตัวเมืองจะมีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยมากกว่าผู้ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมด้อยกว่าในชนบท และผู้ที่ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยที่ดี ก็จะมีโอกาสได้เรียนต่อในชั้นสูงขึ้นไปมากกว่าผู้ที่ได้เข้าวิทยาลัยที่มีคุณภาพด้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ศรีเพ็ญ สุภพิทยากุล (2518 : 82) ที่พบว่าโอกาสสอบคัดเลือกได้ของผู้ที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 จากส่วนภูมิกาคต่ำกว่าโอกาสที่ควรได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ในขณะที่โอกาสสอบคัดเลือกได้ของผู้ที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 จากส่วนกลางสูงกว่า โอกาสที่ควรได้เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .01$)

วิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โชครอน (Chaudron, 1988 : 5) ได้อธิบายถึงการเรียนการสอนภาษาที่สองว่าเกิดขึ้นได้ในบริบท 2 ลักษณะคือ

1. บริบทของภาษาต่างประเทศ (Foreign language context) คือ ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองในขณะที่มีการใช้ภาษาที่สองนั้นน้อยมากในสังคมรอบตัวผู้เรียน เช่น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศญี่ปุ่น การเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ภาษาที่สองมักจะเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียน เช่นเดียวกับคณิตศาสตร์หรือภูมิศาสตร์ มี

การสอนคำศัพท์และกฎ และมีการทดสอบ บัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้คือ เจตคติของผู้เรียนต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งเกิดจากการได้สัมผัสภาษานั้นนอกโรงเรียน หรือความรู้เกี่ยวกับชุมชนที่พูดภาษานั้น

2. บริบทของภาษาที่สอง (Second language context) คือภาษาที่สองเป็นทั้งเนื้อหาของการเรียนการสอนและสื่อของการเรียนการสอน (medium of instruction) อาจเนื่องมาจากการตัดสินใจของผู้พัฒนาหลักสูตรหรือความจำเป็นทางภาษา เช่น ในชุมชนที่มีการพูดหลายภาษา ในบริบทเช่นนี้การใช้ภาษาแม่ในการตีความหมายจะมีน้อยมาก เจตคติ อาจจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ แต่ความรู้ความสามารถในการสื่อความหมายและความสัมพันธ์ในสังคม เป็นสิ่งที่จำเป็น เป็นอย่างมาก

ดังนั้น จึงน่าจะสรุปได้ว่า ในสถาบันที่สอนโดยมีภาษาอังกฤษเป็นทั้งเนื้อหาวิชา และสื่อการสอน นักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารและเข้าใจในภาษาอังกฤษจะสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ และจะมีผลการเรียนดีโดยปริยาย ดังนั้น คะแนนเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษน่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาด้วย

ส่วนที่ 3 แนวคิดและทฤษฎี

การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร โดยเป็นผลจากการฝึกฝนเมื่อได้รับการเสริมแรง และเป็นผลจากประสบการณ์ของบุคคล มิใช่ผลที่เกิดจากการตอบสนองที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ กาเย่ (Gagne') (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ 2524 : 133) กล่าวว่า องค์ประกอบที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ

1. ผู้เรียน (The Learner)
2. สิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ (a stimulus situation) โดยที่สิ่งเร้า หมายถึงสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวผู้เรียน และสถานการณ์ต่าง ๆ หมายถึง สถานการณ์หลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้นรอบตัวผู้เรียน
3. การตอบสนอง (Response) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับสิ่งเร้า

ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้เรียน (The Learner) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญขององค์ประกอบแรกของการเรียนรู้ เดวิด โคลบ และฟราย (David Kolb and Fry) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนรู้ และตัวผู้เรียนไว้ว่า นิสิต นักศึกษา หรือผู้ใหญ่ จะเข้าสู่ประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการที่เขาเลือกไว้ตามเอกลักษณ์ของเขาเป็นหลัก (ชม ภูมิภาค 2523 : 193) นิสิตนักศึกษา มักจะมีความสามารถในการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ และรูปแบบการเรียน ที่แตกต่างกัน

สำหรับ เรื่องการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนในปัจจุบัน เริ่มเป็นที่สนใจของนักการศึกษา และนักจิตวิทยาโดยเฉพาะในต่างประเทศเป็นอย่างมาก สำหรับประเทศไทยก็เริ่มมีผู้สนใจศึกษาวิจัยเพิ่มมากขึ้น แต่มักจะศึกษาไปในรูปแบบของลักษณะนิสัยในการเรียน ทศนคติ เกี่ยวกับการเรียนหรือรูปแบบการใช้ชีวิต (Life Styles) มากกว่า ริตา ดันน์ (Rita Dunn) ศาสตราจารย์ทางการศึกษา ที่ศูนย์การศึกษาแบบเรียน และการสอน (Center for the Study of Learning and Teaching Styles) ณ มหาวิทยาลัย เซนต์จอห์น (St. John's University) และคณะ ได้กล่าวว่า "จากการค้นพบในหลาย ๆ งานวิจัยที่ผ่านการออกแบบอย่างดี แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสามารถที่จะบอกแนวทางที่เขาจะเรียนรู้ได้อย่างมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีที่สุด" และเขาเชื่อว่ารูปแบบการเรียนของนักศึกษาอาจจะ เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักศึกษาด้วย (Rita Dunn 1981 : 641)

เมื่อพิจารณาถึงความหมายของรูปแบบการเรียน (Learning Styles) พบว่า ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่านด้วยกัน เจมส์ คีเฟ (James Keefe) เห็นว่ารูปแบบการเรียนเป็นเครื่องมือพื้นฐานชนิดใหม่ที่จะทำงาน เป็นแนวทางใหม่ในการมองถึงกระบวนการเรียนการสอนที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวผู้เรียนมากกว่าที่เราเคยรู้จักมาก่อน (James W. Keefe 1979 : 131) เดวิด ฮันท์ (David E. Hunt) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนว่าเป็นการพรรณาถึงนักศึกษาในรูปแบบการเรียนที่นิสิตนักศึกษาแต่ละคนนิยมชมชอบ รูปแบบการเรียนเป็นคุณลักษณะที่สามารถค้นหาได้ และจากการค้นหาการเรียนของนักศึกษาจะเป็นแนวทางไปสู่การทำงานที่มีประสิทธิภาพกับนักศึกษา (David E. Hunt 1981 : 647) ริตา ดันน์ และคณะ (Rita Dunn and Others) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนว่า คือผลรวมของความคิดของนักศึกษาเองเกี่ยวกับทิศทางที่นักศึกษาต้องการเรียน ซึ่งถ้าจะกล่าวโดยสรุปแล้ว จะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียน น่าจะหมายถึง

วิธีการที่ชอบในการแก้ปัญหา การคิดหรือการเรียนรู้ที่แต่ละคนชอบ บางครั้งอาจเรียกว่าแบบการคิด (Cognitive Styles) ซึ่งอาจจะอยู่ในความนึกคิดหรือไม่ก็ตาม เป็นการเฉพาะเจาะจงหรือโดยทั่วไปก็ได้ เนื่องจากนักศึกษาที่อยู่ในระดับอุดมศึกษานี้เป็นวัยที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยรุ่นกับวัยผู้ใหญ่ เขามีบุคลิกภาพ ทักษะค่านิยม และลักษณะการใช้ชีวิต (Life Styles) ที่แตกต่างกัน เริ่มที่จะแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง และมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนสูง Carl G. Jung ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคคลประเภทชอบสังคม (Extrovert) เป็นพวกสนุกสนานร่าเริงไม่เก็บตัว ชอบสังคม มีความสนใจสิ่งแวดล้อม มีอุปนิสัยพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมของสิ่งแวดล้อม และถ้าเกิดความคับข้องใจ จะมีพฤติกรรมออกมาในรูปของการต่อสู้ พวกนี้สร้างความเชื่อมั่นอยู่บนรากฐานของความเป็นจริง

2. บุคคลประเภทเก็บตัว (Introvert) ลักษณะที่เห็นชัดคือมักเป็นคนลึกลับชอบเก็บตัว ผูกพันตัวอยู่กับตัวเองมากกว่าสังคม มักเชื่อถือตนเอง และป้อาย ไม่มั่นใจในการที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ภายนอก ในกรณีที่เกิดความคับข้องใจ บุคคลพวกนี้จะมีพฤติกรรมไปในทางแยกตัวไปจากสังคม

ถ้าจะแบ่งลักษณะของคนตามหน้าที่ของจิตใจ Jung ก็ได้แบ่งไว้เป็น 4 ประเภท คือ

1. พวกที่มีความรู้สึกเร็ว ไวต่อความรู้สึก (Sensitive Type) เป็นพวกที่แสดงปฏิกิริยาตอบรับเร็ว ไม่ว่าสิ่งกระตุ้นจะเกิดจากภายนอก หรือภายในร่างกาย มักจะขาดความละเอียด

2. พวกที่ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบ (Intuitive Type) เป็นพวกที่สนใจความรู้สึกของตนเองมากกว่าสิ่งที่ตนได้แสดงออกไป บางครั้งความคิดและความรู้สึกทำให้คนอื่นคิดไม่ถึง มักจะเป็นนักประดิษฐ์ บางคนเก่งแต่คิด ทำไม่ได้ เป็นพวกไม่เอาจริงเอาจังอะไร บางคราวก็ถูกลูกผู้อื่น มักอยู่ในโลกของความฝัน และมักเป็นพวกเก็บตัว การเพื่อนจึงเป็นประโยชน์ต่อการประพันธ์

3. พวกแสดงความรู้สึกตามความเป็นจริง (Feeling Type) เป็นพวกที่มีอารมณ์รุนแรง มีความคิดลึกซึ้ง ยึดมั่นในความประพฤติดของตน การกระทำจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับอารมณ์

4. พวกคิดค้นหาความรู้ (Thinking Type) พวกนี้มีความสนใจในปรัชญา ศีลธรรม จรรยา และพยายามไต่หาความรู้อยู่เสมอ

ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบุคคลแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันทั้งทางภายนอกและทางจิตใจ (สุชา จันทน์เอม 2521 : 128-153) แต่ถ้าจะพิจารณานักศึกษาในแง่ของความสัมพันธ์ของตัวเขาเองกับสถาบันและความคิดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกันเพียงใด ประกอบ คูปรัตน์ (ได้อ้างทฤษฎี ของ คลาร์ค และโทรว์ (Clark and Trow) จำแนกนิสิตนักศึกษาตามลักษณะนี้ออกเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อย 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มวิชาการ (Academic Subculture) นักศึกษาประเภทนี้ให้ความสนใจในเรื่องของเนื้อหาวิชาการ และบทความทั้งหลาย มักจะเรียนหนัก ต้องการให้ได้คะแนนดี มีความผูกพันกับสถาบันในแง่มีบุคคลที่ให้โอกาสเข้าไปศึกษา และเป็นส่วนหนึ่งของสถาบัน เป็นพวกที่เรียนเพื่อ "เกียรตินิยม" เจริญทอง เจริญเงิน หรือ เจริญทองแดง อนาคตฝากอยู่กับโอกาสที่จะศึกษาต่อทั้งในและนอกประเทศ

2. กลุ่มต่อต้าน (Non-Conformist Subculture) นักศึกษาประเภทนี้มีลักษณะไม่ยอมตาม เป็นพวกที่มีความรุนแรง และแข็งกร้าว สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง สนใจที่จะแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ทั้งทางด้านวรรณกรรม ศิลปะ และการเมือง มักจะแยกตัวออกจากคณาจารย์ สถาบันและเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้บริหาร มีความอิสระ และนิยมที่จะแสวงหาความรู้จากนอกมหาวิทยาลัย

3. กลุ่มกิจกรรม (Collegiate Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้ ไม่นิยมการเรียนรู้อย่างจริงจัง ไม่สนใจเรื่องความคิดหรือการอ่านเหมือนสองพวกแรก คุณค่าของเขาอยู่ที่ชีวิตสำราญ และกิจกรรมนอกหลักสูตรในสถาบัน โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวกับกีฬา สันทนาการ งานสังคม และการเชียร์กีฬา มีความรู้สึกผูกพันกับสถาบันของตนเองมาก

4. กลุ่มอาชีพ (Vocational Subculture) มีลักษณะสนใจเล่าเรียนเพื่อรับปริญญาไปประกอบอาชีพ ไม่สนใจเรื่องความคิดความอ่านอย่างแท้จริง ไม่มีความรู้สึกผูกพันกับสถานศึกษา นอกจากจะเห็นว่า เป็นแหล่งฝึกงาน และเป็นสถานที่ซึ่งจะนำไปสู่ปริญญาอันจะนำไปสู่อนาคตการทำงานที่ดียิ่งขึ้น ไม่สนใจกิจกรรมทุกประเภท นอกจากกิจกรรมพิเศษที่มีรายได้

(ประกอบ คูปรัตน์ 2524 : 1-47)

สำหรับในประเทศไทย ก็ได้มีการจำแนกลักษณะของผู้เรียน โดยใช้ลักษณะการเรียน และความมุ่งหวังในการเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นเกณฑ์ ดังนี้คือ เตือนใจ ชิวภักดี ได้แยกประเภทของนักศึกษาเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ นิสิตนักศึกษาที่เข้ามาแล้วต้องการเรียน กับนิสิตนักศึกษาที่เข้ามาเพราะความจำเป็น (เตือนใจ ชิวภักดี 2526 : 110-111) สรรเสริญ อุทัยเฉลิม ได้แบ่งนักศึกษาไทยเป็น 3 ประเภท คือ พวกแรกเป็นประเภทที่มาเรียนเพื่อหาความรู้อย่างเดียว ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมภายนอก พวกที่สองเป็นประเภทมาเรียนเพื่อแสวงหาความรู้เพื่อตนเอง และสังคม มักจะใช้เวลาว่างออกไปบำเพ็ญประโยชน์ช่วยเหลือสังคมให้ดีขึ้น และพวกที่สามคือ ประเภทแสวงหาแนวความคิดใหม่ ซึ่งพวกนี้บางครั้งก็ได้ชื่อว่าเป็นพวกหัวก้าวหน้า หรือปัญญาชน (สรรเสริญ อุทัยเฉลิม 2514 : 183-184)

จากลักษณะของบุคลิกภาพและลักษณะของผู้เรียนที่เราสามารถจำแนกเป็นกลุ่ม ๆ ที่แตกต่างกันได้นี้ก็เป็นสิ่งที่สามารถจะบ่งชี้ได้ว่ารูปแบบการเรียนของผู้เรียนก็ควรจะต้องแตกต่างกันด้วย และสำหรับรูปแบบการเรียนของนักศึกษาก็ได้มีนักการศึกษาจำแนกไว้หลายท่านด้วยกัน ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะขอเสนอและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนซึ่งได้จัดแบ่งไว้โดย แอนโทนี กราส์ชา และเชอร์ริสไรช์แมน (Anthony Grasha and Sheryl Reichman กับริชาร์ด แมนน์ (Richard Mann) เท่านั้น

แอนโทนี กราส์ชา และเชอร์ริส ไรช์แมน (Anthony Grasha and Sheryl Reichman 1975 : 13-15) ได้ศึกษาและแบ่งประเภทของรูปแบบการเรียนของนักศึกษาออกเป็น 6 แบบ ซึ่งผู้วิจัยถือเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ด้วย กราส์ชา และไรช์แมนได้แบ่งรูปแบบการเรียนโดยถือทัศนคติที่มีต่อการเรียนความคิดเห็นที่มีต่อครูและเพื่อน และวิธีการโต้ตอบกันขึ้นเรียน ของนักศึกษาเป็นเกณฑ์ พวกเขาได้จำแนกรูปแบบการเรียน และลักษณะของนักศึกษานี้แต่ละรูปแบบดังนี้คือ

1. แบบอิสระ (Independent) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้ จะเป็นคนที่ชอบคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง แต่ก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ขึ้นเรียน เขาจะเรียนในเนื้อหาวิชาที่เขาารู้สึกว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถทางการเรียนรู้ของตนเองเป็นอย่างมาก

2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะเป็นคนที่ไม่สนใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียนโดยทั่วไป เขาไม่ชอบที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน การสอนร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ นอกจากนี้เขาจะไม่สนใจในสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

3. แบบร่วมมือ (Collaborative) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะเป็นคนที่มีความรู้สึกว่าเขาจะสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดด้วยการร่วมมือกันในแง่ของความคิดเห็นและความสามารถพิเศษของเขาและเพื่อน ๆ เขาพยายามที่จะร่วมมือกับอาจารย์ และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอน เขาชอบที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น เขามีความเห็นว่าการเรียนเป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับการมีปะทะสังสรรค์ทางสังคม และเรียนรู้เนื้อหาวิชา

4. แบบพึ่งพา (Dependent) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะเป็นคนที่แสดงถึงความอยากรู้อยากเรียนน้อยมาก เป็นคนที่เรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น เขาจะเห็นว่าอาจารย์และเพื่อน ๆ คือแหล่งของความรู้ และแหล่งที่จะสนับสนุนช่วยเหลือเขาได้ เขาจะพยายามที่จะแสวงหาคนที่มีความสามารถที่จะแนะนำเขาได้ และเขาต้องการที่จะรับคำสั่ง หรือการบอกว่า จะต้องทำอะไร

5. แบบแข่งขัน (Competitive) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้มักจะเป็นคนที่เรียนรู้ด้วยการที่พยายามกระทำการต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เขาจะมีความรู้สึกจะต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ คนอื่นในชั้นเรียนเพื่อที่จะได้รับรางวัล เช่นระดับคะแนนที่ดีกว่า หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ เขาจะมองดูห้องเรียน หรือบรรยากาศในห้องเรียนว่าจะต้องมีการแพ้หรือชนะ และเขาจะต้องเป็นผู้ชนะเสมอ

6. แบบมีส่วนร่วม (Participant) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะเป็นคนที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบที่จะไปเรียนในชั้นเรียน เขาจะมีความรู้สึกรับผิดชอบแม้จะอยู่นอกชั้นเรียนและชอบที่จะมีส่วนร่วมกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เขามีความรู้สึกว่าเขาจะต้องมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่เขาก็จะมีส่วนร่วมน้อยมากถ้ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร หรือเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

ริชาร์ด แมนน์ (Richard Mann) ศาสตราจารย์ทางจิตวิทยา ณ มหาวิทยาลัยมิชิแกน (Michigan University) เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งสนใจและศึกษาพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียน เขาได้แบ่งรูปแบบการเรียนออกเป็น 8 แบบคือ

1. แบบยินยอม (The Compliant Students) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้ในบางครั้งคิดว่าลักษณะของนักเรียนที่ดี (Good Students) ในห้องเรียนธรรมดาแบบเดิม เพราะเขาจะเป็นที่พอใจของเพื่อน ๆ และครู ผู้เรียนแบบนี้มักจะยึดเอางานเป็นหลัก และสนใจเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของตนเท่านั้น เขาจะไม่ละทิ้งงานของเขาเด็ดขาด งานที่เขาทำมักจะเป็นงานที่ผู้ปกครองหรือครูมอบหมายให้ทำ เพราะครูมีอำนาจในการให้เกรดเขา เขามีแนวโน้มที่จะทำงานไม่มากและไม่น้อยเกินไป แต่ให้พอเหมาะตามที่ครูกำหนดให้ เขาไม่ชอบห้องเรียนที่ขาดระเบียบและขาดการควบคุม ลักษณะสำคัญของผู้เรียนแบบนี้คือเขามีความต้องการที่จะทำความเข้าใจกับวิชาที่เรียน

2. แบบวิตกกังวล (The Anxious Dependent Students) นักศึกษาที่มีลักษณะนี้จะมีอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นกลุ่มที่ครูอาจารย์ควรให้ความสนใจ และให้ความสนใจและให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก นักศึกษาพวกนี้จะมีความรู้สึกกระวนกระวาย และต้องการความช่วยเหลือจากครูผู้สอน พวกเขาจะมีความรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับการวัด และประเมินผลการเรียน นอกจากนี้ก็มีความกังวลเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำในชั้นเรียน เขาจะมีความรู้สึกว่าจะไม่มีความสามารถ และความรู้สึกดังกล่าวผสมผสานกับแรงกดดันภายนอกโดยเฉพาะจากผู้ปกครอง มีผลทำให้นักศึกษามีความกลัวและกังวลเกี่ยวกับผลการเรียนของตนเป็นอย่างมาก

3. แบบท้อใจ (The Discouraged Workers) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้ มักจะไม่มี ความพึงพอใจในตัวเอง และเมื่อมีสิ่งที่ไม่ดีพลาดขึ้นพวกเขาจะมีความละอายและโทษตัวเอง พวกเขาจะไม่มองว่าคนอื่นเป็นปฏิปักษ์ มักจะมีทัศนคติต่อตนเองในทางลบ และชอบแยกตัวเองออกจากกลุ่ม

4. แบบอิสระ (The Independents) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้จะมีความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้อื่นอย่างชัดเจน ส่วนหนึ่งของกลุ่มนี้จะเป็นพวกที่มีสติปัญญาดี และมีความมั่นใจในตนเองสูง ไม่ค่อยจะได้รับการบีบบังคับจากครู งานหรือเพื่อน ๆ ในขณะที่เพื่อน ๆ สับสน

หรือวิตกกังวล พวกเขาจะมีความสามารถที่จะมองความสัมพันธ์ของการเรียน วัตถุประสงค์ และการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และถ้าได้มีโอกาสที่จะปฏิบัติงานใด ร่วมกับครู-อาจารย์ และเพื่อนร่วมชั้น พวกเขาต้องการที่จะรู้ถึงความแตกต่างของบทบาทของแต่ละคนอย่างชัดเจน

5. แบบวีรบุรุษ หรือคนเก่ง (The Heroes) นักศึกษาพวกนี้ส่วนมากมักจะเป็นผู้ชาย เป็นพวกที่เป็นที่รู้จัก เรียนเก่ง ผลงานของกลุ่มนี้มีทั้งที่เป็นประเภทสร้างสรรค์และสร้างปฏิบัติ ก่อให้เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรงได้ นักศึกษาพวกนี้มีความพอใจในอำนาจ ทำให้พวกเขาพยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออก

6. แบบลอบยิง (The Snipers) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้เป็นพวกที่มองโลกในแง่ร้าย มองเห็นความภาคภูมิใจของตนเองอยู่ในระดับต่ำ พวกเขา มักจะทำให้ครู-อาจารย์โกรธโดยหาเหตุผลไม่ได้ มีแนวโน้มที่จะเป็นปฏิปักษ์กับครู-อาจารย์ และมักจะหลบหลีกการที่จะต้องเผชิญหน้ากับอาจารย์ผู้สอน

7. แบบแสวงหาความสนใจ (The Attention Seekers) นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบนี้มีแนวโน้มที่จะมีบทบาททางสังคมมากกว่าด้านสติปัญญา พวกเขา มักจะสร้างความสัมพันธ์กับอาจารย์และเพื่อน เพื่อที่จะให้ชื่นชมในตัวเองด้วยวิธีการต่าง เช่น การพูดคุย คุยโว เล่าเรื่องตลก เขาต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับ และเป็นที่น่าสนใจในหมู่เพื่อน ๆ และอาจารย์ในด้านอื่น ๆ ไปเสีย เพราะเขาไม่อยากจะให้เพื่อนมาสนใจเขาในเรื่องของการเรียน นักศึกษาพวกนี้จะไม่มีความสุขเลย ถ้าเขาได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบหรือทำงานใด ๆ ด้านความสามารถของเขาเอง

8. แบบสงบเงียบ (The Silent Students) นักศึกษาพวกนี้ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน พูดน้อย และมักจะเงียบเฉย มีสัมพันธภาพกับครู-อาจารย์น้อยมาก ไม่ทำอะไรไม่ว่าในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน นักศึกษาพวกนี้จะมีบทบาทน้อยมากในห้องเรียน